

ULTIMUM VALE

PLACIDE QUIESCENTI

VIRO

MAGNIFICO, NOBILISSIMO, AMPLISSIMO, PRUDENTISSIMOQUE

DOMINO

LUDOVICO

BECCELER,

INCLYTÆ REIPUBLICÆ HAMBURGENSIS PER ANNOS DECEM CONSULI

MERITISSIMO,

CUM EX ANIMUM ILLIUS CORPUS IN DORMITORIUM SUUM, QUOD IN ÆDE. D. PETRI

EST, DIE VII. JULII ANNI MDCCXXII. SOLENNI POMPA

INFERRETUR,

PUBLICO TOTIUS CIVITATIS NOMINE LUGUBRI VOCE

ACCLAMATUM

GEORGIO ELIEZER EDZARDO,

ORIENTALIUM PROF. P. ET HOC ANNO

GYMNASII RECTORE

HAMBURGI,

TYPIS CONRADI NEUMANNI, SENATUS ET GYMNASII TYPOGRAPHI.

Sapientissime supremus uni-

versi moderator non homini tantum verum etiam plurimis aliis a se conditis creaturis prospexit, ut certa temporum intervalla definiverit, quorum alia labori, alia quieti essent destinata, eaque ita a se invicem distincta, ut nec otio nimio torperent creaturæ, nec labore nimio ultra quam ferunt vires illarum defatigarentur. Diem atra nox excipit, quæ dum visum homini subtrahit, revocat eundem a labore, feriasque imponit, somno autem ita est accommodata, ut non invitet tantum ad eundem, sed provocet quoque illum, & vel nolentibus præter opinionem inducat. Neque vero satis judicavit esse quietis, si singulos dies alterna statim subsequerentur otia, sed dierum quoque instituit delectum, septimum quemque requiei tribuens, eumque post exactum creationis hexæmæron suo consecravit exemplo, ut sanctius ab omnibus observaretur, & irrationalibus quoque animantibus homini ad labores concessis indulgeretur. Ipsa anni tempora benignissimus Conditor ita Solis cursu temperavit, ut æstati hyems succedat, qua & homo a terræ cultura cogitur abstinere, & tellus novas vires resumit, arboresque per fructus, quos superiori anno ubertim dederunt, exhaustæ, ad succum de integro imbibendum se præparant, expectationi hominis iterum responsuræ, ubi amœnum ver redierit, & æstas subsequens suppetias calore suo tulerit. Atque ista quidem stata quietis tempora non uni tantum genti, aut uni terrarum parti, propria esse voluit providum NUMEN, sed pluribus illa impertivit tum regionibus tum populis, & nonnulla universis, ut omnes pariter grata quadam vicissitudine recrearentur. Ampliora vero adhuc quietis spatia populo quondam Israelitico olim constituit, quem sibi ex singulari in pios Patriarchas affectu in peculium delegerat, Principem pacis ex illo editurus, qui toti humano generi æterna otia & nunquam finiendam corporis animæque tranquillitatem infiniti meriti sui pretio acquireret. Hunc enim postquam per longum atque molestum in deserto iter, perque multas ambages in promissam introduxisset terram, melle lacteque affluentissimam, pacateque possidendam, nisi propria sua culpa indignum se tanto beneficio reddidisset, sancivit insuper, ut septimus quisque a sortilegio annus esset feriatus, quo & ager incultus relinqueretur, & vinea non putaretur, & servi e gente ista emi in libertatem restituerentur. Addidit etiam quinquagesimum quemque annum, jubilei titulo insignitum, cui & jura eadem, & majora adhuc; quandoquidem in illo hæreditates quo-

quoque erant prisco possessori aut legitimo ipsius hæredi reddendæ. Taceo stativas-ferias alias, populo Judaico imperatas, quarum finis secundus itidem fuit, ut universis sufficiens a labore suppeteret quies, qua & fractæ vires resarcirentur, & amissæ recuperarentur. Sed quid breviora illa quietis tempora commemoro, quæ cito prætereunt, quæ per aliquot tantum horas aut dies faciunt otium, quæ vires qualitercunque reficiunt, ad novos mox labores iterum insumendas? Est prolixior quies, quæ non horarum aut dierum nec anni unius spatio terminatur, sed integrorum seculorum est, imo ad perennem tranquillitatem ducit, nullis unquam seculis finiendam, quæque adeo, si ulla reliquarum, quies dici meretur, nomen hoc eminenti admodum sensu tuetur. Mortem dico, mortem autem piorum, qui in Christo indormiunt, qui quod poenæ loco futurum erat, in beneficium convertit, ut exoptari potius ab illis, quam horri debet. Hæc utique vera requies est, hæc somnus corpori est, ab omnibus ærumnis & quibuscunque vitæ adversitatibus illud absolvens. Est janua, per quam anima confestim a sui dissolutione ad pacis tabernacula penetrat, corpus vero in extremo resurrectionis die ad eandem felicitatem, ad terræ benedictæ fruitionem, ad Sabbati perpétui & sempiterni Jubilæi celebrationem, quorum illa exigua tantum fuerunt præludia, similiter introducetur.

Atque talis fuit mors ejus, quem oculis nostris nunc subductum, Patriæque, quam indefesso studio omnique fide rexit, ereptum dolemus, Viri Magnifici, Nobilissimi, Amplissimi, Prudentissimi, **DN. LUDOVICI BECCLERII**, Senatoris primum, deindeque etiam **CONSULIS** meritissimi. Mortuus ille est, sed ea morte, quæ solidam ipsi requiem attulit, nullis posthæc curis nullisque molestis vigiliis turbandam. Itaque lugendus quidem nobis est, quandoquidem in unius hujus morte multæ virtutes defecerint, quibus aliis præluxit, & quod caput rei est, amissimus in illo Virum, cujus innumera in Republicam nostram exstant merita. At tamen lugendus Christiane est, quia vitæ vigiliarumque satur indormiit, exacta decursaque ætate, cui ferendæ pares sunt exiguæ illæ vires, quæ nobis post lapsum supersunt. Id vero imprimis officii nostri ratio exigit, ut vitam illius laudabiliter actam, atque non exiguam partem pro salute Patriæ insumtam, literarum cancellis, quamvis angustis, comprehendamus, posterisque in sempiternam memoriam, quantum in nobis est, commendemus. Estque hoc ipsum eo magis nostrarum partium, quia & honorifice semper de studiis sensit, & qui ea tractant ac profitentur, omni favore & benivolentia est prosequutus, imo promovit quoque illa diligentissime, cum Scholarum partes non Quindecimvir modo, sed & Senator sustineret, multosque in rebus nostris, quos arduis...

Ingressus ergo in laboriosum vitae hujus campum est Anno a reparata per Christum quiete supra millesimum sexcentesimo quadragesimo quarto, die 12. Novembris. Patrem habuit Virum Nobilissimum, Amplissimum, & Prudentissimum, DN. **GEORGIUM BECCELER**, Duodecimvirum ab initio, & tandem etiam **SENATOREM**, cujus virtutes in gratæ posteritatis memoria nunquam non hærebunt. Mater vero ipsi fuit **MARIA ASSENBURGIA**, Matrona virtutum non minus quam pietatis laude celebratissima. Qui Parentes Optimi, cum miseræ illius conditionis, qua omnes ex æquo non concipiuntur modo, sed & in lucem edimur, essent memores, primam merito hanc sibi sumserunt curam, ut filiolus recens natus ad meliorem vitam per sanctissimum regenerationis fontem initiaretur, in quo sacro actu **LUDOVICI** nomen ei fuit inditum. Curarunt dehinc non minus sollicitè, ut seria pietas ei & honesti amor mature inculcaretur, unde factum, ut ad utriusque leges vitam suam ita insueverit, ut nec adultior ab illis ex instituto discesserit, nec ab aliis se dimoveri passus fuerit. Cum ea ætate esset, ut literis imbuti posse videretur, datus in Scholam publicam fuit, in qua aliquot annorum spatio sub moderamine fidissimorum Præceptorum tantum profecit, ut non modo Latine sese scriberet, sed expedite etiam loqueretur, inque perque aliarum liberalium artium fundamenta feliciter posuerit, dignus omnino, cujus nomen Gymnasii quoque albo adscriberetur. Quamvis enim laudatissimi Genitores illum studiis non destinassent, sed mercaturæ, tamen quam rectissime sunt, Latinae Linguae notitiam, & artium ingenuarum cognitionem non parum ipsi per omnem vitam esse profuturam. Idque expertus **NOSTER** varie fuit, non modo cum officiis publicis præficeretur, atque ad res civiles dijudicandas admoveretur, verum etiam longe ante, ac cum privatam adhuc vitam ageret. Tantâ enim in ipso erat iudicii acrimonia, doctrina & arte expolita, ut tum indigenæ tum externi arduas causas plurimas ad ipsum retulerint, ejusque pronunciato se submiserint, quod variis casibus perspectum haberent, difficillimas quasque Controversias non perpendit tantum ab illo curatissime, sed ea etiam æquitate & soliditate dijudicari, ut neutra litigantium partium inveniret, quod in sententia ipsius desiderari posset. At enim ut Patriæ suæ aliquando uberiores ex se daret fructus, non hærendum sibi statuit in illius pomæris, sed externos quoque censuit ad eundem, ut mores illorum inspiceret, & quid illi e re sua esse ducerent, pernosceret, quo convertere illud in Patriæ commodum suo tempore posset, si imitatione dignum arbitraretur. Recte etiam judicavit, non parum conferre ad felicioram mercaturam, coram salutasse illos, cum quibus commercium esset in posterum frequentandum,

5

tandum, eosque amica conversatione sibi fortius devinxisse. In Galliam igitur se contulit A. MDCLX, atque Rotomagi, (quod opulentissimum est Galliae ad Oceanum Britannicum emporium, & totius Normanniae ad Sequanam metropolis) se per aliquot annos tenuit, inde nobiliores Galliae urbes reliquas lustravit, & Lutetias quam maxime, totius Galliae Caput. Ex Gallia in Angliam trajecit, inque regia ejus sede Londino aliquamdiu substitit, ut & linguam gentis illius sibi redderet familiarior, & amicitiam firmaret cum illis, cum quibus eam jam ab aliquo tempore contraxerat, novosque insuper amicos sibi praesentia sua conciliaret. Cujus voti cum se in his oris competentem factum deprehendisset, in Belgium abiit, ibique etiam aliquantisper fuit commoratus; neque tamen desiderium peregrinandi, quod in ipso summum erat, se explevisse judicavit; ni Italos quoque salutasset, moresque illorum inspexisset, & linguam imbibisset. Tum vero in Germaniam rediit, & praecipua quoque illius emporia invisit, eaque quam maxime, ad quae itidem negotiationes suas direxerat, & directurus porro erat, ubique locorum prolixo sui desiderio ob morum suavitatem, ingenii alacritatem, & animi Candorem relicto. Abfuisset autem diutius adhuc a Patria, ni Parentum ejus desiderium ipsum retraxisset domum. Aegre enim illi poterant adduci, ut Filii sui praesentia diutius carerent, cum jam per ipsos annos quatuor Conversatione illius fuissent destituti, & animo praesagirent, fore, ut non Patria modo multos ex ipso propediem carperet fructus, sed & splendor, quem & ipsi & majores ipsorum in Familiam suam intulerant, ejus praesentia non parum augetur. Quod utrumque abunde per illum fuit impletum. Domum enim A. MDCLXIV. redux nihil prius habuit, nihil antiquius, quam ut Patriae suae commodam quibus poterat viribus promoveret, nec concives suos & privatos quoscunque consilio suo & ope unquam destituit. Unde tantus bonorum omnium in illum amor existit, ut quaecunque oblata occasione eum ad munitorum publicorum administrationem certatim pertraxerint. Etenim Anno MDCLXXVIII. cooptatus inter Assessores Diaeceseos inferioris fuit, quo munere functus est per biennium, atque in quacunque causa singulis se sagacissimum justitiaeque & aequitatis studiosissimum Judicem esse probavit. A. MDCLXXXI. aerario Mercatorum, & A. MDCLXXXIII. aerario Civitatis fuit praefectus. A. MDCXC. electus est in Juratum aedis Nicolaitanae, & post annum spatium Quindecimvirorum ordini fuit adscriptus, quo officio nullum inter civilia munia dignius est. Ita vero partes suas in singulis hisce officiis gessit, ut a Patriae nostrae Praeceptoribus dignus omnino judicaretur, cujus nomen primo quoque tempore

si fors faveret, ex Urna Senatoria exiret. Favit fors, five potius
 sortis arbiter DEUS, exitque nomen illius fausta manu inter Can-
 didatos Amplissimi Ordinis hujus A. MDCXCIV. d. 16. Februarii,
 cum Senatoris locus ex obitu Viri Amplissimi atque Prudentissimi
DN. HENNINGII GROTE per septiduum vacasset.
 Applauserunt omnes linguis animisque, atque ipse arduo muneri
 huic ita praefuit, ut omnium expectationi abunde satisfecerit, imo
 eandem superaverit. Nullum enim unquam pro salute Patriae labo-
 rem subterfugit. Ipso statim anno MDCXCVI. Legatus una cum
 Viro Magnifico, **DNO. LUCA a BOSTEL**, Syndico tam
 temporis Civitatis nostrae famigeratissimo, ivit in Aulam Potentis-
 simi Regis Prussiae atque Electoris Brandenburgici FRIDERICI III.
 & commissum sibi negotium ex Civitatis bono & Procerum senten-
 tia alacriter confecit. Cum Praeturam recepto more per biennium
 A. MDCC. & MDCCI. gereret, multis documentis palam fecit, se
 antiquum suum obtinere, atque uti olim ita nunc etiam constantem
 iustitiae assertorem esse, suum cuique ius integre reddentem, & ne-
 mini opem suam subtrahentem. Praefecturam quoque Ratzenbut-
 telensem ab A. MDCCVI. usque ad A. MDCCXII. per sexennium
 multa cum laude administravit, aegre ab incolis ob singularem suam
 Comitatem dimissus. Tandem vero, cum vix duos menses inte-
 gros inde rediisset domum, in id enisus fastigi est, ultra quod nemo
 in nostra Republica ascendere atque eniti potest. Falces enim acce-
 pit Consulares A. MDCCXII. die 7. Julii, quos Vir Magnificus
DNUS. PAULUS PAULSENIUS ex hac vita discedens
 posuerat, DEO iterum sortem provide dirigente, ut in partes
 defuncti optimeque de patria meriti Consul succederet. Gesit
 illos per decennium, & ita gesit, ut nihil ei ad laudem absolutissi-
 mi Consulis unquam defuerit, cum omnia illa abunde possederit,
 quae ad tantum dignitatis apicem tuendum, atque e salute Patriae
 rite sustinendum requiruntur. Longus nobis panderetur dicendi
 campus, si exponere sederet, quanto studio, quanta fide & dex-
 teritate, quanta prudentia & solertia, quanto denique in Patriam
 amore, & in omnes bonos favore, Civitatis clavo praefuerit; lon-
 gior adhuc, si virtutes quoque illius commemorare esset constitu-
 tum; longissimus, si facta illius egregia & labores pertexere animus
 esset. Sed studendum brevitati est, quin & virtutes ejus, & pra-
 clarissima in Rempublicam merita omnibus sunt nota, atque dome-
 stica ejus vita reliqua porro est pertexenda.

Matrimonium faustissimis nuptiis contraxit A. MDCLXXV. d. 26. Jan. cum Virgine Nobilissima & Virtutibus decoratissima **CATHARINA VASMERIA**, Viri Nobilissimi, Amplissimi, & Prudentissimi, **DN. DITERICI VASMERI**, Senatoris in hac nostra communi Patria meritissimi, & **MARIÆ TONSENÆ VASMERO** nuptæ filla, quandoquidem non modo cum illa ultra annos quadraginta & septem summa concordia vixit, verum etiam prolem ex illa suscepit senam, masculam quidem quaternam, **GEORGIUM, HENRICUM, LUDOVICUM**, præmatura morte defunctos, **DITERICUM**, Mercaturæ vacantem, & Virum Nobilissimum Amplissimum Consultissimumque, **DN. HIERONYMUM FRANCISCUM**, J. U. L. dignissimum, & Practicum Celeberrimum, foemineam vero binam, **LUCIAM CATHARINAM, & MARGARETAM ELISABETAM**, quarum hæc in prima ætate obiit, illa, Virgo lectissima, nuptum A. MDCC. locata est **MARTINO GOLDENERO**, Mercatori, dum in hac mortalitate ageret, florentissimo, sed A. MDCCXV. rebus humanis exempto. Vidit tamen ex dulcissimo hoc conjugio **B. CONSUL** nepotes quatuor, **LUDOVICUM, MARTINUM, PAULUM, & FRANCISCUM CASPARUM**, totidemque neptēs, **CATHARINAM, LUCIAM MARIAM, ANNAM ELISABETAM, & MAGDALENAM ELISABETAM**, e quibus **PAULUS & MAGDALENA ELISABETA** naturæ debitum jam persolverunt, ceteros ceterasque, cum Nobilissima Matre & Avia, Cognatisque reliquis fulgidissimis, diu adhuc superstites faciat Divina benignitas.

Utinam vero optimo hoc Marito diutius gaudere licuisset Viduæ nunc moestissimæ! Utinam Optimo hoc Patre & Ayo diutius frui licuisset lugentibus Liberis atque Nepotibus! Utinam Optimo huic **CONSULI** diutius subesse licuisset Republicæ nostræ, omnibusque qui in Urbe nostra degunt bonis! Sed alter vilum fuit El, qui vitæ mortisque dominium habet, quique rebus omnibus suas definit metas, intra quas se continent. Præcellas quoque arbores emori videmus ætate consumtas, & splendida palatia annis victa

tra collabi, & ellychnia extinguere, cum depasum omne oleum est, a quo nutrimentum flamma habuit. Itaque etiam fieri aliter non potuit, quam ut B. CONSUL noster naturae tandem persolveret debitum, postquam vitales in ipsis vitibus paulatim fuerunt infractae. Non enim subductus nobis intempestive est, aut ereptus violenter, sed suaviter subtractus, quandoquidem non aetate media obiit, nec acerbo quodam morbi genere peremptus, sed ipsa annorum maturitate finitus, quo nihil magis fieri secundum naturam poterat. Jam ante triennium, & quod excurreret, pedum quadam infirmitate laborare coepit, quae a publico illum arcuit, quamvis nihilominus officii sui partibus, quantum ingravescens indies aetas ferebat, domi pro virili defungeretur. Progressu temporis vires quoque sensim defecerunt, triennio autem ante obitum ita penitus sunt prostratae, ut nec exquisitissimis illis remediis, quae & mature satis & satis diligenter fuerunt ab experientissimis Medicis adhibita, sublevari prouerint. Nihil ergo profuerunt praesidia illa, nec NOSTER illis sibi vel minimum est, qui probe noverat, natura succumbente medicam manum frustra morbis adhiberi, nec posse ipsam naturam nisi a Naturae Conditorum restitui. Quapropter nuncio penitus misso terrenis curis, caelestia unice coepit meditari, cumque salutaris epulo Domini Corporis atque Sanguinis jam ante tres hebdomades esset munitus, ad beatam requiem se composuit, sicque plenus fiduciae in morte meritoque SALVATORIS sui lenissimo placidissimoque obitu nodius octavus inter horam nonam & decimam vespertinam indormiit. Tunc septuagesimum & septimum aetatis annum mensibus septem & diebus quodeviginti superasset, Senatoria dignitate functus fuisset per annos octodecim, fauces autem Consulares per decennium gessisset. Indormiit, & grata nunc fruitur quiete, quam molestiarum caduca hujus vitae pertasus feris votis jam ab aliquot annis experierat. Introductus est potiore sui parte post superatam vitae hujus peregrinationem in caelestem Ganaan, tranquillaeque in illa sedes nunc obtinet. Sabbatum ibi agit, & Itativas ferias, celebrationi triumphus DEI dicatas, Seraphico Angelorum choro & beatorum caelestium Collega additus. Annum ibi colit intermissionis perpetuum, in consummatam libertatem filiorum DEI restitutus. Jubilaeum ibi celebrat perenne, reductus in avitam hereditatem, quae communi nostro Parenti & Protoplasto hereditaria a DEO destinata, sed per peccatum pro dolor deperdita.

Nihil superest, nisi ut ultimum Vale placide quiescenti acclamemus, DEUMQUE calidis sollicitemus precibus, ut Viduam inextinguibilem cum universa fulgidissima Familia largo solatio perfundat, tristesque casus similes quam diutissime ab illis avertat, superstitibus vero Patriae nostrae Patres & Reipublicae Moderatores in feros annos summamque senectutem conservet, ac dandum, quod ex obitu tou μακαριου passi nunc sumus, non minori gratia atque clementia relaxare dignetur. Denique cum exanimatum corpus B. CONSULIS nostri in dormitorium suum, quod in aede D. Petri est, d. VII. mensis hujus sit inferendum, Omnes Omnium Ordinum Viros splendidissimos honoratissimosque ea qua par est observantia rogamus, ut subus illius frequentu sua praesentia condecorare velint, quandoquidem & Virtus defuncti, & locus, & praesentia clara illius in communem nostram Patriam merita, non sinunt nos ab hac opera esse immunes. R. P. exequiali die VII. Julii. Anni MDCCLXXII. BIVA DO

